

El conformisme de l'inconformista per antonomàsia: Charles Bukowski i les revistes acadèmiques

ABEL DEBRITTO *Universitat de Brown*

RESUM: S'acostuma a descriure Charles Bukowski com un autor "underground" que només defensava les publicacions alternatives, però l'evidència textual apunta cap a una direcció totalment diferent: es desfeia en elogis per les revistes acadèmiques, tot argumentant que el material que publicaven era millor que el de les revistes literàries. L'opinió de Bukowski queda palesa en els poemes que va escriure sobre la *Kenyon Review*, sobretot a "Kenyon Review, after the sandstorm", un exercici poètic revelador que il·lustra l'admiració inconfusible envers aquesta publicació.

PARAULES CLAU: Charles Bukowski, revistes acadèmiques, publicacions periòdiques, poesia, *Kenyon Review*.

ABSTRACT: Charles Bukowski is usually depicted as an underground author who only championed alternative periodicals, but textual evidence points in an altogether different direction: he lavished praise on academic journals, claiming that they printed better material than most literary magazines. Bukowski's view became crystal clear in the poems he wrote about the *Kenyon Review*, especially in "Kenyon Review, after the sandstorm", an insightful poetic exercise which illustrates his unmistakable admiration for the journal.

KEYWORDS: Charles Bukowski, academic journals, periodicals, poetry, *Kenyon Review*.

Charles Bukowski va ser un producte de la premsa alternativa, un fenomen inigualable de les que s'anomenaren revistes petites («little magazines») que van proliferar als Estats Units a finals de la dècada dels seixanta.¹ La seva odissea interminable per les revistes petites i la premsa independent va acabar donant fruits després d'un seguit d'enfrontaments acarnissats pels carrerons més obscurs de l'univers literari dels Estats Units. Bukowski fou objecte de burla i menyspreu per part d'un bon nombre d'autors i crítics, els quals consideraven que la seva obra no era més que el producte d'un sàtir embriac i ignorant que no sabia escriure. Impassible, indiferent i dominat per un impuls creatiu incontenible, Bukowski, lluny del brogit mundà, paradoxalment, al cor de Los Angeles, es va obrir camí entre les revoltes

1. L. P. GLAZIER (ed.), *Small Press. An Annotated Guide*, Westport: Greenwood Press, 1992, p. 5-10.

literàries dels seixanta i va esdevenir, amb tot el dret, una de les figures més icòniques de l'època.

Les revistes petites eren la via d'escapament perfecta per satisfer el desig de publicitat de Bukowski. Autor prolífic com pocs, Bukowski provava sort a tota mena de publicacions: conservadores, avantguardistes, experimentals o fins i tot les més proclius al vers en rima; i no només això, Bukowski considerava que les revistes acadèmiques eren tan vàlides com qualsevol altra i les va enaltir en nombroses ocasions. El fet que Bukowski es referís a aquestes publicacions acadèmiques en termes elogiosos és, si més no, digne d'esment. La major part dels estudis asseguren que Bukowski les odiava mentre emfatitzen la seva defensa aferrissada de les revistes petites, però el cert és que Bukowski va intentar que acceptessin la seva obra en in comptables ocasions –revistes tan prestigioses com ara *Poetry*, *American Poetry Review*, *Sycamore Review* o *Prairie Schooner* van publicar la seva poesia més d'una vegada– i les seves declaracions indiquen que, en qualsevol cas, preferia les revistes establertes.

Els editors de les revistes acadèmiques i petites, els projectes *mimeografiats*, la premsa *underground* i de moviments literaris com ara el dels Beat, els Black Mountaineer o les diferents escoles de Nova York, es feien ressò de l'obra de Bukowski en la seva totalitat, inclosos els seus poemes, contes, ressenyes, assajos, manifestos, cartes, cites promocionals, il·lustracions i gargots, tot i que Bukowski mai no s'hi va adscriure a cap. Al començament, les revistes petites van ser refractàries a publicar un material que era clarament polèmic, però a mesura que la «revolució del *mimeògraf*» va anar emparant-se de l'escena literària dels Estats Units, la seva obra va anar calant a poc a poc entre els editors joves de l'època, i a finals dels anys seixanta el seu nom apareixia a la gran majoria de les publicacions alternatives. La seva producció literària es publicava arreu, fins i tot en revistes menors de tiratge limitat el curs vital de les quals es reduïa a un únic primer número, revistes regionals que s'han perdut en la memòria, on Bukowski apareixia al costat d'autors locals completament desconeguts i revistes que ni tan sols apareixen a llistats i bibliografies.

La productivitat de Bukowski només s'explica per la seva disciplina i la seva perseverança. Malgrat que rebutjaven la seva obra una vegada rere l'altra, Bukowski, com si fos un Quixot posseït, envestia les revistes petites sense parar amb la intenció que reconeguessin la seva vàlua. *Accent* en va ser un exemple característic. Entre l'abril del 1944 i l'agost del 1960, Bukowski va enviar 44 poemes i 30 relats a aquesta revista. *Accent* no en va acceptar cap. Segons Hoffman, *Accent* «mira d'evitar “un punt de vista esbiaixat” i rebutja les propostes “estereotipades, banals i

2. F. J. HOFFMAN; C. ALLEN; C. F. ULRICH, *The Little Magazine: A History and Bibliography*, Princeton: Princeton University Press, 1947, p. 350. [Totes les traduccions són de l'autor d'aquest article].

inintel·ligibles”».² De ben segur que no van acceptar l'obra de Bukowski pel darrer motiu. Tal com va afirmar en una entrevista el 1987, «els editors volien la poesia de sempre i jo m'hi negava. La meua negativa a escriure les mateixes bajanades de sempre no tenia res d'agosarat, més aviat era el producte de la meua tossudesia».³ Bukowski va conrear aquesta tossudesia amb tanta persistència i d'una forma tan sistemàtica, que va acabar esdevenint un dels seus senyals d'identitat. El seu únic objectiu era crear material nou contra qualsevol adversitat; tal com va expressar en una eloqüent entrevista el 1990: «M'agrada el que va dir l'Ezra [Pound]. Va dir, “Fes la teva feina”. Passi el que passi, fes la teva feina. El sexe no funciona amb la teva dona o s'està ventilant un altre paio, fes la teva feina. Hi ha una guerra, o un incendi al bosc o algú ha estat a punt de matar-te d'un tret o d'una ganivetada en un carreró, torna a casa i fes la teva feina».⁴ No sorprèn gaire que Bukowski comparés l'impuls d'escriure amb una malaltia. Una malaltia del tot incurable tal com demostra la seva ingent obra literària.

Bukowski i les revistes petites mantingueren una relació tempestuosa d'amor-odi que va beneficiar ambdues parts. Les criticava de forma implacable i, això no obstant, les necessitava per satisfer la seva ànsia de reconeixement inesgotable. El menyspreu de Bukowski no es limitava a les revistes petites atès que tampoc no tenia miraments amb les acadèmiques. No obstant això, les seves valoracions literàries s'han de llegir amb molta prudència perquè canviava d'opinió molt sovint. El 1959 va lloar una revista que va acabar condemnant al cap d'uns anys: «Fa molt de temps que considero que *Trace* és l'únic refugi per als qui acampem a l'altre costat de l'oligarquia de les muralles universitàries»,⁵ però el 1966 adduí que «les revistes pretenesioses que publiquen material gèlid, buit i irreal són *Evergreen Review*, *Poetry*, *Trace*, *The Sewanee Review*, *The Kenyon Review*, *Contact*, *The Antioch Review*».⁶ *Trace* havia deixat de ser una publicació digna d'elogi. El fet que almenys quatre d'aquestes revistes haguessin rebutjat la seva obra potser n'explica el to desdenyós.

Per si tot plegat no fos prou complicat, en una carta a Anthony Linick, que Bukowski havia publicat a *Nomad*, va enumerar un grup de revistes teòricament respectables: «Les revistes petites són de debò petites, igual com els seus editors. Hi ha excepcions... *Accent*, *Approach*, *Coastlines*, *Epos*, *Flame*, *The Galley Sail Review*, *The Kenyon Review*, *The Naked Ear*, *Odyssey*, *Poetry*, *Prairie Schooner*, *Q. Review of Lit.*, *Kansas City Review*, *Quicksilver*, *Quixote*, *San Francisco Review*,

3. A. BACKWORDS, «The World's Greatest Fucker», *Twisted Image*, núm. 8, gener del 1987, p. 1.

4. M. ANDREWS, «Charles Bukowski. A Conversation with Michael Andrews», *Onthebus*, núm. 5, primavera del 1990, p. 175.

5. C. BUKOWSKI, carta a May, agost del 1959, James Boyer May/Amsberry Poetry Collection, University Archives & Special Collections, Pollak Library, CSU, Fullerton.

6. C. BUKOWSKI, «Who's Big in the "Littles"», *Literary Times*, hivern del 1966, p. 9.

7. C. BUKOWSKI, carta a Linick, 29 de gener del 1960, correspondència inèdita en possessió de l'autor.

Sewanee Review».⁷ No obstant això, cap al 1966 tant *Poetry* com *The Kenyon Review* havien deixat de ser excepcions perquè van esdevenir publicacions «preten-sioses». De la mateixa manera, a començaments dels anys seixanta Bukowski va criticar amb duresa *Flame*, *Quicksilver* i *The Galley Sail Review* a la seva corres-pondència.

Malgrat això, Bukowski no sempre es contradeia ni canviava de parer segons si les revistes en qüestió havien acceptat o rebutjat la seva poesia. Al cap de tres dèca-des, seguia pensant que *Prairie Schooner* era una revista acadèmica meritòria: «Sortir a *Prairie Schooner* ha estat un llarg viatge sentimental. Fa molt que es publica. La recordo de quan era jove i ara ja no sóc jove ni molt menys... M'alegro d'aparèixer a les seves pàgines després de tantes dècades».⁸ *Poetry* també li va publicar diversos poemes el 1993 i 1994, i Bukowski enaltí la revista en la seva cor-respondència amb l'editor Joseph Parishi.

Tot i que semblava contradir la imatge de Bukowski com a artista iconoclasta, les seves declaracions fan palesa la seva postura envers les revistes establertes: «Ens agradi o no, el contingut de les revistes convencionals és molt millor que el de les revistes petites».⁹ Bukowski també les preferia perquè eren més eficients, tal com va assenyalar a Lawrence Ferlinghetti, propietari de la llegendària llibreria City Lights de San Francisco: «Si vols que et sigui sincer, les revistes petites són més vomitives que les de renom. Ambdues publiquen MERDA, però almenys les de renom compleixen. Vull dir que es posen les piles, respecten el calendari i complei-xen».¹⁰ Al cap d'uns anys, es reafirmaria en la seva opinió: «El 15 per cent del que publiquen les revistes petites és passable; en el cas de les revistes més importants, diria que un 20 per cent».¹¹ Tot i que Bukowski estava insatisfet amb ambdós vehi-cles literaris, les revistes petites sortien més malparades en les seves valoracions.

La seva admiració per les publicacions convencionals es remunta al comença-ment de la seva carrera. D'acord amb les bibliografies, les biografies i el mateix Bukowski, la seva producció literària no va veure la llum fins al març-abril del 1944, quan la prestigiosa *Story* va acceptar un dels seus relats. No obstant això, Bukowski, posseït per una fúria creativa, havia escrit sense descans durant els anys anteriors i havia bombardejat les revistes més importants amb la seva obra. A la dècada dels anys quaranta no abundaven les revistes petites, i Bukowski, que ales-hores no era més que un principiant que somniava fer-se famós, enviava tot el que

8. C. BUKOWSKI, carta a Matthew Miller, 1 d'agost del 1992, correspondència inèdita en possessió de l'autor.

9. C. BUKOWSKI, «Upon the Mathematics of the Breath and the Way», *Small Press Review*, vol. 4, núm. 4, 1973, p. 16.

10. C. BUKOWSKI, carta a Ferlinghetti, 16 de setembre del 1969, Lawrence Ferlinghetti papers, BANC MSS 90/30 c, The Bancroft Library, University of California, Berkeley.

11. C. BUKOWSKI, «Smoke Signals Communications», *Smoke Signals*, vol. 2, núm. 3, 1981, p. 6.

escrivia a publicacions de gran tiratge com ara *Esquire*, *Harper's*, *Atlantic Monthly* o *The New Yorker*. Malgrat que el rebutgessin una vegada rere l'altra, Bukowski es va negar a donar-se per vençut; la tenacitat i la confiança en ell mateix esdevindrien un dels trets més característics de la seva personalitat durant aquesta època. Bukowski va repetir a nombroses entrevistes que havia estat molt prolífic en aquella dècada, i fins i tot va esmentar el nombre de relats que acostumava a enviar cada setmana o cada mes a una determinada revista. Tots li van ser retornats juntament amb la típica carta de rebuig; després d'això, Bukowski els destruïa.

El 1964 va resumir el procés en una carta a Douglas Blazek, un dels principals instigadors de la revolució del *mimeògraf*: «Enviava contes a *The Atlantic Monthly* o *Harper's*, i quan me'ls retornaven, els estripava. Solia escriure entre vuit i deu contes a la setmana».¹² És probable que Bukowski considerés que aquests relats estaven poc reeixits i per això no li sabia greu haver-los estripat, tot i que en alguna ocasió es va queixar en aquest sentit. En una entrevista per a una revista eròtica, va explicar que «escrivia 100 contes al mes. Tant de bo els hagués guardat. Crec que almenys deu pagaven la pena».¹³ De la mateixa manera, Bukowski es va estendre sobre aquest període de la seva obra: «Escrivia tres o quatre contes a la setmana. Sempre tenia alguna cosa al correu. M'imaginava els editors d'*Atlantic Monthly* i *Harper's* dient, "vaja, un altre conte d'aquest guillat"».¹⁴ Bukowski també va rememorar aquesta època en diversos poemes; «The Master Plan», «you get so alone at times that it just makes sense», «death sat on my knee and cracked with laughter», «Total Madness» o «I live to write and now I'm dying», entre molts altres, reflexionen sobre la mateixa temàtica.

A «death sat on my knee» Bukowski va explicar de forma succinta que també havia interpretat el paper de l'artista que passa gana amb l'objectiu de crear, prenent com a model el protagonista de *Fam*, de Knut Hamsun. La necessitat d'escriure i de publicar estava per sobre de qualsevol altra circumstància:

escrivia tres contes a la setmana
i els enviava a *Atlantic Monthly*
i me'ls retornaven.
em gastava els diners en segells i sobres.
[...]
Una vegada em vaig rosegar el canell

12. C. BUKOWSKI, *Screams from the Balcony: Selected Letters 1960-1970*, ed. Seamus Cooney, Santa Rosa: Black Sparrow Press, 1993, p. 114.

13. N. FREEDLAND, «Buk - The Bogart of the Poets», *Knight*, setembre del 1969, p. 96.

14. C. BUKOWSKI, *Factotum*, Santa Rosa: Black Sparrow Press, 2000, p. 59.

15. C. BUKOWSKI, *You Get So Alone At Times That It Just Makes Sense*, Santa Rosa: Black Sparrow Press, 1998, p. 142.

però estava molt salat.¹⁵

Fer-se passar per un artista de la fam va tenir conseqüències nefastes i Bukowski va acabar per rebaixar-se i demanar diners als editors que havien rebutjat la seva obra:

estava a Atlanta, vivia en un casot
esgavellat per 1,25 dòlars setmanals.

[...]

vaig enviar cartes demanant ajut

[...]

l'editor de *New Yorker* em coneix segur, li
he enviat un conte a la setmana durant
anys.

i l'editor d'*Esquire*.

i el d'*Atlantic Monthly*.

i el de *Harper's*.¹⁶

És probable que els editors rebutgessin la seva obra perquè era mediocre. En diverses ocasions, Bukowski va manifestar que el to era massa càustic i ressentit. En el poema «Self-inflicted wounds» va afirmar que la seva ficció eren «nafres obertes autoinfligides». ¹⁷ Aquells relats reflectien les seves emocions, i Bukowski va emfatitzar el seu caràcter voluble i temperamental al seu biògraf de l'època, Ben Pleasants: «Eren lírics. Divagaven i divagaven. La trama i el contingut eren secundaris. Eren vòmit en estat pur, una efusió de sentiments». ¹⁸ En un dels seus primers relats, Bukowski va admetre, mentre debatia sobre literatura amb uns amics universitaris, que no havia publicat res perquè encara s'estava «formant». ¹⁹

Bukowski va aduir que les revistes prestigioses també rebutjaven la seva oferta perquè era el producte d'un jove autor dement. Tal com va repetir infinitat de vegades, fins al 1945 va escriure a mà tots els relats perduts o destruïts i, juntament amb la seva persistència, això semblava motiu suficient per menysprear les seves creacions literàries. Bukowski va reflexionar sobre el tema, amb certa ironia, en un

16. C. BUKOWSKI, «I live to write and now I'm dying», *Scream*, vol. 3, núm. 2, 1987, p. 29.

17. C. BUKOWSKI, *The night torn mad with footsteps: New Poems*, Santa Rosa: Black Sparrow Press, 2001, p. 343.

18. B. PLEASANTS, *Visceral Bukowski. Inside the Sniper Landscape of L.A. Writers*, Northville: Sun Dog Press, 2004, p. 218.

19. C. BUKOWSKI, «80 Airplanes Don't Put You in the Clear», *Harlequin*, vol. 2, núm. 1, 1957, p. 18.

assaig escrit tres anys abans de morir: «Segurament els editors pensaven que estava guillat, sobretot quan rebien aquells manuscrits interminables. Recordo que un paio em va escriure: “PERÒ, ¿QUÈ COLLONS ÉS AIXÒ?” Potser tenia raó».²⁰ A la dècada dels vuitanta, va suggerir un panorama similar a la vegada que recalava que els editors pensaven que era «un pallasso» i «un llunàtic».²¹ En qualsevol cas, a Bukowski el satisfia que el definissin d'aquella manera atès que contribuïa a desenvolupar el personatge de «Bukowski» que amb tanta devoció i astúcia explotaria en dècades subsegüents.

Un dels lemes preferits de Bukowski deia, «Una mica de rebuig és bo per a l'ànima». El fet que el rebutgessin no va impedir que escrivís sense treva durant aquell període. És més, Bukowski va arribar fins i tot a assegurar que el rebuig era un estímul creatiu per a l'artista de la fam:

fins i tot quan em moria de gana
les cartes de rebuig no m'amoïnaven:
creia que els editors eren
idiotes rematats
i seguia fent la meva, escrivint i
escrivint.
les negatives eren una forma
d'acció; el pitjor de tot era la bústia
buida.²²

D'acord amb la mitologia bukowskiana, és insòlit que Bukowski provés amb obstinació les publicacions periòdiques més reconegudes. Si bé la majoria dels biògrafs i crítics, per no dir que tots, tracten de demostrar que Bukowski fou un inconformista que només abanderava publicacions alternatives com ara les revistes literàries, les *mimeografiades* i els diaris underground, la seva obra apunta en una altra direcció. Al llarg de tota la seva carrera, Bukowski va enviar poesia a revistes acadèmiques i comercials de gran tiratge. No només va voler figurar en aquelles «publicacions pretensioses», sinó que, en el que realment podria considerar-se un gir rebuscat de la idea preconcebuda de Bukowski com a iconoclasta radical, també els va prodigar afalacs.

Un exemple revelador d'aquesta dualitat aparent el van formar *Poetry* i *Kenyon Review*. Tot i que Bukowski no va tenir pèls a la llengua per criticar la poesia publi-

20. C. BUKOWSKI, «Basic Training», *Portfolio*, gener del 1991, p. 8-9.

21. R. CAMUTO, «Charles Bukowski: The Skid Row Poet Who Drives a BMW», *Boulevards*, vol. 2: núm. 8, agost del 1980, p. 34.

22. C. BUKOWSKI, *The Last Night of the Earth Poems*, Santa Rosa: Black Sparrow Press, 1999, p. 77.

cada a *Kenyon Review*, no va amagar l'admiració que li mereixien els assajos que l'havien fet famosa: «Sé que se suposa que *Kenyon Review* és el nostre enemic... però els articles són, en la major part dels casos, sòlids i fins i tot m'atreveria a dir que poètics i plens de vida».²³ En tots els estudis sobre Bukowski, sempre descrit com un heroi de l'*underground* que ataca sense parar l'ordre establert, *Kenyon Review* apareix com l'«enemic», però el fet que es referís a la revista en termes elogiosos i que gairebé mai no ho fes amb les revistes petites demostra la seva creença que qualsevol publicació, independentment de la tendència literària, servia de vàlvula d'escapament per a la seva producció literària.

Bukowski celebrava les subtils lingüístiques que caracteritzaven els assajos publicats a *Kenyon Review*. Als anys seixanta, va reconèixer que «els articles crítics de *Kenyon Review* i *Sewanee Review* [són] força bons quan fa dies que no menges res... ¡Quin llenguatge tan musical i eficient! ¡Quin art per apunyalat!». ²⁴ A Bukowski no només el satisfien les ressenyes, sinó que també estava d'acord amb els punts clau postulats pels crítics. Al cap de tres dècades encara hi meditava: «Aquells crítics ... S'esmicolaven els uns als altres sense perdre les formes ... Ah, quina manera més cavallerosa de dir-se idiotes i torracollons mútuament. Però, més enllà de tot això, tenien certa idea de què fallava en la poesia i de què podria fer-se per solucionar-ho».²⁵ Bukowski sentia tanta admiració per la revista, que al final va decidir provar sort a *Kenyon Review*. No se sap si ho va fer en diverses ocasions, com era habitual en el seu cas, o només una vegada, com va assegurar en una carta al seu amic i crític William Corrington: «Els vaig enviar el poema "Cadillacs crawl my wall like roaches" [Els Cadillac s'enfilen per les parets com escarabats] i em van respondre dient, "ha faltat ben poc perquè l'acceptéssim", la qual cosa em va acollonir tant, que mai no els he tornat a enviar res».²⁶ En qualsevol cas, malgrat que *Kenyon Review* fos una «publicació pretensiosa» plena de poemes innocus, per a Bukowski era una vàlvula d'escapament com qualsevol de les revistes petites en les quals apareixia de forma regular.

La postura de Bukowski es va fer palesa en els poemes que va escriure sobre *Kenyon Review* a la dècada dels vuitanta. «Hey, Ezra, listen to this» [Ei, Ezra, escolta això], «the *Kenyon Review* and other matters» [*Kenyon Review* i d'altres afers] i «*Kenyon Review*, after the sandstorm» [*Kenyon Review*, després de la tempesta de sorra] il·lustraven l'estima que sentia per la revista. El darrer poema és especial-

23. C. BUKOWSKI, *Living on Luck: Selected Letters 1960s-1970s*, ed. Seamus Cooney, Santa Rosa: Black Sparrow Press, 1995, p. 17.

24. C. BUKOWSKI, «A Rambling Essay on Poetics and the Bleeding Life Written While Drinking a Six-Pack (Tall)», dins *A Bukowski Sampler*, ed. de Douglas Blazek, Madison, WI: Druid Books, 1969, p. 12.

25. C. BUKOWSKI, «Playing and Being the Poet», *Explorations*, 1992, p. 1.

26. C. BUKOWSKI, carta a Corrington, abril del 1962, John William Corrington Papers & Manuscripts (Box 30A), Centenary College, Magale Memorial Library, Shreveport (Louisiana).

ment esclaridor en aquest sentit:

quan em vaig aixecar del banc del parc després de la tempesta de sorra
que havia durat tota la nit a El Paso
i vaig entrar a la biblioteca
em vaig sentir segur malgrat tenir menys de
dos dòlars
estava sol al món
i pesava 20 quilos menys del normal.
tot i així gairebé em va resultar agradable
obrir aquell exemplar de *Kenyon Review*
del 1940
i meravellar-me enfront de l'exquisidesa amb la qual empraven
el llenguatge aquells professors per renyar-se els uns
als altres per la seva manera d'interpretar la literatura.
s'ho prenien amb sorna i humor,
tot i que no del tot: l'acrimònia era rància i
aferissada, però alhora vaig percebre
les vides ocioses i còmodes de les quals procedia
el llenguatge: cultures i indrets segurs
i institucionalitzats durant segles.
sabia que mai no escriuria
d'aquella manera i, no obstant això, gairebé vaig desitjar ser
un d'ells o qualsevol d'ells: caut,
implacable i agut, divertint-me
així.

vaig deixar la revista al seu lloc i vaig sortir al carrer,
vaig mirar cap al sud nord est oest.

cap direcció m'avenia.
vaig posar-me a caminar.

el que sí sabia era que el llenguatge efusiu
ben emprat
podia ser lluminós i formós

També vaig percebre que potser hi havia

27. C. BUKOWSKI, «*Kenyon Review*, after the sandstorm», *Wormwood Review*, vol. 24, núm. 3, 1985, p. 121.

alguna cosa més.²⁷

Tot i que el crític Gerald Locklin va assenyalar que el poema era «revelador»,²⁸ semblava més interessat a esbrinar el missatge subjacent del darrer vers, l'inexplicat «alguna cosa més», que a valorar l'admiració que Bukowski va expressar sense embuts envers els crítics, gairebé «desitja[nt] ser / un d'ells». Atesa l'admiració manifesta de Bukowski, l'anàlisi de Jules Smith és una mica desconcertant. Smith va enumerar la major part dels col·laboradors que aparegueren en els números del 1940 de *Kenyon Review* per tal d'indicar quins autors llegia Bukowski aleshores, i fins i tot va citar l'assaig de Bukowski «A Rambling Essay» per intentar demostrar que menyspreava la *Kenyon Review*,²⁹ però el plantejament de Smith s'insereix en la categoria d'estudis que enalteixen Bukowski com a inconformista literari que condemna les revistes acadèmiques.

No obstant això, a «*Kenyon Review and other matters*» els versos de Bukowski no deixen marge a cap equivoc: un jove «idiota mort de gana ... llegint aquella / torre de l'horror literari infal·lible, *Kenyon Review*. / en certa manera, admirava el mestratge, els seus jocs de paraules / ampul·losos, la seva docilitat innata». És més, l'artista jove se sent «inexplicablement atret pels seus enfrontaments mesquins, la seva / ira conservadora, el seu escut d'erudició».³⁰ El to de Bukowski també és elogiós a «Hey, Ezra, listen to this», que comença així: «Crec que vaig aprendre molt sobre literatura després de / llegir aquells números de *Kenyon Review*». Tot i que la reacció inicial del narrador és la de percebre «rancúnia» en els assajos crítics, després assegura que són convincents i eloqüents: «Vaig aprendre que les paraules podien vèncer / qualsevol / cosa».³¹ No hi ha cap dubte que les proeses lingüístiques dels crítics de *Kenyon Review* van encisar el jove Bukowski.

No obstant això, les conclusions de Michael Basinski en la seva encertada anàlisi sobre «the *Kenyon Review and other matters*» van quedar deslluïdes per una visió de conjunt parcial: «[E]l conservadurisme arrelat de *Kenyon Review* ... es contradia amb els ideals llibertaris, anarquistes i independents de Charles Bukowski».³² Com Smith, Basinski va recalcar la ideologia en teoria rebel i antisistema del jove Bukowski i no va tenir en compte la dualitat d'opinió de Bukowski sobre *Kenyon Review* i d'altres revistes acadèmiques de l'època. De fet, quan Basinski va subratllar que l'editor de la revista, John Crowe Ransom, «va consolidar el seu règim dic-

28. G. LOCKLIN, *Charles Bukowski: A Sure Bet*, Sudbury: Water Row Press, 1996, p. 35.

29. J. SMITH, *Art, Survival and So Forth. The Poetry of Charles Bukowski*, East Yorkshire: Wrecking Ball Press, 2000, p. 44-45.

30. C. BUKOWSKI, *Bone Palace Ballet: New Poems*, Santa Rosa: Black Sparrow Press, 1997, p. 55.

31. C. BUKOWSKI, *War All the Time: Poems 1981-1984*, Santa Rosa: Black Sparrow Press, 1998, p. 211.

32. M. BASINSKI, «Charles Bukowski in the American Grain and Other Matters», *Sure. The Charles Bukowski Newsletter*, núm. 8/9, 1993, p. 53.

33. *Ibidem*.

tatorial durant la Segona Guerra Mundial (l'època d'aprenentatge de Bukowski)»,³³ no feia sinó refermar la visió d'aquella publicació com l'«enemic» que Bukowski havia esmentat a Corrington el 1962.

Segons els crítics que van entronitzar Bukowski com un dels autors més radicals de la dècada dels seixanta, *Poetry: A Magazine of Verse* constituïria un altre exemple de l'enemic. Per a Bukowski no era més que una revista conservadora en la qual hi cabria la seva poesia més tradicional. Malgrat criticar *Poetry* amb duresa, Bukowski sabia que era una publicació periòdica destacada amb un gran nombre de lectors fidels, la vàlvula d'escapament ideal per rebre la publicitat que tant anhelava. Per això va temptar la sort a *Poetry* en diverses ocasions, als anys cinquanta, als seixanta i, probablement, als quaranta. Una carta del 1961 adreçada a Jon Webb, editor de l'emblemàtica revista *The Outsider*, revela que Bukowski havia enviat sovint la seva obra a *Poetry*: «Sé el que se sent en rebre les mateixes cartes de rebuig de *Poetry*, en un paper blau descolorit, una vegada rere l'altra, una vegada rere l'altra».³⁴ Com en el cas d'*Accent*, Bukowski es va negar a donar-se per vençut i no va desistir dels seus esforços per publicar a *Poetry* fins que al final uns quants dels seus poemes van veure la llum a la revista el 1993, poc abans de la mort de l'autor. Bukowski ja havia après una lliçó fonamental: la perseverança acaba tenint recompensa.

Poetry s'esmenta sovint com la primera revista petita publicada als Estats Units, la que «va inaugurar la història del moviment de revistes petites a Nord-Amèrica».³⁵ Tot i que es tractava d'un projecte literari obert a l'experimentació a la dècada dels anys vint, el seu prestigi com a revista petita va minvar amb els anys. El 1965, Bukowski va lamentar el tarannà formal del material publicat a *Poetry* durant els seixanta. El fet que Robert Creeley hagués assegurat a *Poetry* el 1963 que «resta molta feina per fer» en una ressenya del tercer llibre petit de Bukowski, *Run with the Hunted* [*Lluitant a la contra*],³⁶ sembla que va enutjar moltíssim Bukowski, el qual va intensificar les crítiques a la revista. El 1966 va resumir-ne la seva opinió amb aquests termes: «*Poetry*, la que fou nau capitana de la literatura amb un jove Ezra [Pound] d'editor europeu, es troba a les acaballes, amb prou feines té reputació; els exemplars jeuen relluents a les biblioteques, sense dir res de nou, anunciant els mateixos noms de sempre».³⁷ *Poetry* va rebutjar l'obra de Bukowski el 1966, la qual cosa n'explicaria el to crític.

Al cap de tres dècades, *Poetry* havia deixat de ser una revista petita que promo-

34. C. BUKOWSKI, carta a Webb, 18 de abril del 1961, *Outsider Archive*, Charles Deering McCormick Library of Special Collections, Northwestern University, Evanston (Illinois).

35. C. ROM, «Little Magazines: Do We Really Need Them?», *Wilson Library Bulletin*, vol. 56, núm.7, març del 1982, p. 516.

36. R. CREELEY, «Think What's Got Away...», *Poetry*, vol. 102: núm. 1, abril del 1963, p. 48.

37. C. BUKOWSKI, «Examining My Peers», *Literary Times*, maig del 1964, p. 1.

cionava autors desconeguts i obres polèmiques. Molts crítics van encertar a dir que *Poetry* havia esdevingut una institució sacrosanta. Basinski fins i tot va adduir que «*Poetry* no és ni molt menys una publicació d'avantguarda. És, almenys actualment [1993], una publicació conservadora i convencional que afavoreix la típica poesia de professors adjunts ... Em va sorprendre veure Bukowski a *Poetry*».³⁸ Ni Basinski, ni els experts i biògrafs que no van comprendre el veritable abast de la necessitat de Bukowski de publicar, sabien que havia enviat la seva poesia amb insistència a la revista com a mínim des del 1952. Malgrat que a alguns crítics els va esfereir que Bukowski figurés a les pàgines de l'enemic per antonomàsia, per a ell va suposar la materialització d'un dels seus somnis de joventut, una fita d'allò més gratificadora que demostrava que la seva malaltia com a escriptor estava del tot justificada. Tal com Bukowski va fer saber a Joseph Parishi, editor de *Poetry* els anys noranta, «Recordo que de jove llegia *Poetry, a Magazine of Verse* a la biblioteca pública de Los Angeles. Ara, per fi, pertanyo al vostre grup».³⁹

Tot i que la lluita agosarada de Bukowski en els cercles literaris alternatius va acabar donant resultats a finals dels anys seixanta, quan els joves editors de la revolució del *mimeògraf* el van aclamar com «una figura de culte» i «un líder espiritual»,⁴⁰ les revistes acadèmiques i prestigioses ja havien reconegut la seva obra, com en el cas de *The Beloit Poetry Journal* als anys cinquanta i *Northwest Review* i *Hiram Poetry Review* als seixanta, entre d'altres. Nombroses publicacions periòdiques de primera classe van propugnar la seva obra en les dècades següents: *American Poetry Review*, *Ohio Review* i *Chicago Review* als anys setanta, *Prism International* i *Antaeus* als vuitanta i *Poetry*, *Prairie Schooner* i *Sycamore Review* als noranta, per esmentar-ne unes quantes. Cal desterrar d'una vegada per sempre la imatge de Bukowski com a autor antisistema que considerava les revistes petites i les editorials independents el seu únic medi natural, una idea que consolidava el personatge iconoclasta que el mateix Bukowski va contribuir a immortalitzar.

38. M. BASINSKI, «Bukowski in the Maw of the Cannon: An Open Letter in the Hope of Forum», *Sure. The Charles Bukowski Newsletter*, núm. 8/9, 1993, p. 31.

39. C. BUKOWSKI, carta a Parishi, 1 de febrer del 1993, Poetry mss., Lilly Library, Indiana University, Bloomington (Indiana).

40. B. MILES, *Charles Bukowski*, Londres: Virgin Books, 2005, p. 174; H. FOX, «The Living Underground: Charles Bukowski», *The North American Review*, núm. 254, tardor del 1969, p. 57.